

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1601. usque ad annum 1605

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1776

VD18 90118790

§. 76. Congregatio septima & octava circa sextam & Septimam Molinæ
propositionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67204)

Sæc. XVII. *illa contritio, prout a Molina circumscriptur, sit fructuosa?* ad hæc Valentia idem quod antea, respondit, affirmans Molinam nonnisi spem moralem non Christianam interfructus contritionis recepisse. Cum autem Lemosius opponeret, quod Molina fidem supernaturalem naturæ viribus perinde ac semperlagiani tribuisset, idque a Censoribus definitum fuisse diceret, excandentes, an ipse Congregationis actum ac definitionem legisset, ad quod Lemosius reposuit, *hoc fuit publice conclusum, & ideo me remitto ad acta, ex illis constabit, an Valentia hoc concesserit, an ne?* multis postea ultro citroque disputatis dimissa utraque parte soluta est Congregatio, omnesque tam Episcopi quam Theologi, exceptis Aquilano & Carmelita censebant, propositionem quintam in sensu & terminis traditam a Molina nullo modo posse deduci ex doctrina S. Augustini.

§. LXXVI.

Congregatio septima & octava circa sextam & septimam Molinæ propositionem.

Iidem Authores. Septimam Congregationem die decima nona Augusti habitam exorsus est

Sæc. XVII.
A. C. 1602.

est Clemens VIII. prolixo sermone, quo
nimium disputandi æstum, ac conten-
tionem fuggillans sextam Molinæ pro-
positionem, in qua dictum, *quod homo
lapsus sine gratia elicere valeat actum na-
turalem dilectionis Dei super omnia*, exa-
minari præcepit. Hanc in rem Pater
Valentia Divi Thomæ sententiam &
communem Theologorum doctrinam
explicans asseruit, quod in eam Molina
propendeat, illa vero plurimum ab er-
rore Pelagianorum distet, quia amor
naturæ viribus a Pelagianis adscriptus
excludere poterat effectum peccati mor-
talis secuturi, qualem amorem Augu-
stinus viribus naturæ lapsæ merito ab-
judicat.

Altera die Pontifex solemnè Sacro
peracto coram Cardinalibus Episcopis
ac Theologis præceperat, ut singuli si-
gillatim mentem suam circa sextam Mo-
linæ Propositionem aperirent: unatum
omnium erat sententia illam adeo non
esse secundum S. Augustini doctrinam, ut
potius eidem omnino adversari videretur:
Repugnabant tamen Aquilanus Episcopus
& Bovius. P. Plumbinus vero
censebat, Molinam in modo saltem lo-
quendi assentiri Pelagianis. In Con-
gregatione nona die secundo Septem-
bris habita circa septimam Molinæ pro-
positionem quæsitum: *utrum sine gratia
possit*

N 2

Sæc. XVII. A. C. 1602. *possit homo lapsus cuilibet tentationi citius gravi resistere, & quamcunque vincere difficultatem, etsi mors sit toleranda.* Hanc assertionem Valentia vindicaturus, viginti sex Doctores scholasticos, qui Molinæ systemati suffragarentur, produxerat: maluit tamen Pontifex, ut a S. Literas, Patres, & Concilia recurreret, eaque ex causa eidem obijceret Canonem l. Sess. V. Concil. Tridentini. Denique soluta Congregatione die tertia Mensis Septembris collata Molinæ propositione cum D. Augustini sententia omnes Consultores, exceptis Pignatelli & Bovio, censuere, eam nec a S. Augustino traditam, neque secundum ejus mentem esse.

Juven. hist.
Soc. l. 24.
pag. 5.
Meyer l. 5.
cap. 11.
Hist. Congr.
t. 3. c. 15.
P. Lemos
Diav.

Hucusque in prioribus Congregationibus agebatur de primo articulo circa vires liberi arbitrii: discutiendum porro supererat alterum dubium, an mente D. Augustini quoties homo solis naturæ viribus fecerit totum, quod in se Deus suam illi tribuat gratiam? Hæc questio erat argumentum nonæ Theologorum disputationis, quæ in Congregationem undecimam incidens usque ad trigessimam Septembris diem ob adversam Patris Gregorii valetudinem differebatur: In ea idem Valentia sanitate redditus primam propositionem, in qua hoc dubium asserere Molina videbatur

propugnandam suscepit, argumento potissimum quæsito ex libro decimo nono S. Augustini de civitate Dei cap. 13. circa quem locum acrior inter ipsum & Lemosium disceptatio incaluerat, tandem Patre Valentia capitis vertiginem patiente, ac Societatis Generali desuper Pontificem monente soluta est Congregatio, in cuius iudicio die prima Mensis Octobris Censores hanc Molinæ propositionem S. Augustino esse contrariam decernebant, reluctans Aquilano, Plumbino & Bovio: Interim omni ferme momento Gregorii Valentia infirmitas ingravescere videbatur; erat enim longius protracto disputationum labore, nimia contentione, nocturnisque vigiliis, necnon Romani aeris, victusque insalubritate fractus: unde jam in undecima Congregatione tantopere defecerat, ut Papa illum inter disputandum sedere pro imperio adegerit, tandem vero viribus lenta phthisi accisis Neapoli, quo ad eas cæli salubritate reficiendas ex Medicorum consilio concesserat, die vigesima tertia Aprilis anno sequenti obiit.

Sæc. XVII.
A. C. 1602.

Juven. hist.
Soc. l. 24. p. 5.
Meyer l. c.
Alegambe
Bibl. Script.
S. J. Acta
Coronell.
Thom.
Triumph.
a. 6. §. 6.
Apol. a. 20.

§. LXXVII.

Philippi III. Hispani Regis epistola ad
Oratorem suum.

N 3

Quam-